

Maandag

Ps. 42/43; 1 Korintiërs 10: 1 – 4. Teks: 1 Korintiërs 10: 4 b: "Hulle het gedrink uit 'n geestelike rots wat met hulle saamgegaan het. Die rots was Christus." Tema: 'God maak Homself in Christus ons Rots in ons vertwyfeling.' Psalm 42/43 gaan oor 'n gelowige wat homself nie aan sy eie vertwyfeling kán oorgee nie. Baie mense het al by watervalle op hoë hoogtes gestaan en afkyk, en geweet dat sou jou voet gly dan sal jy met die watermassa meegesleur word en oor die afgrond jou dood val. Terwyl jy dan só op 'n stewige en vaste rots staan en afkyk, begin dit vir jou voel of jy gaan val en deur die watermassa meegesleur gaan word. Baie keer word jy net omdat jy teen hierdie gevaar vaskyk, só onseker dat jy begin voel jy gaan val, begin jy onseker loop en moet jy dan gaan sit, al sal die rots onder jou nooit padgee nie. Dit is hoe die skrywer van Psalm 42/43 voel en iets ontdek van die rots waarop hy staan ontdek terwyl hy na 'n bruisende watermassa kyk. Ps. 42/43 gaan oor 'n gelowige wat losgeruk is uit die gemeenskap van God se volk en vervreem is omdat hy uit Jerusalem weens die geweld van goddeloses teen hom moes wegvlug na die Hermon-gebergtes in Noord-Oos Israel. Dit is amper iets soos die Swartberge hier by ons in die Kaap bokant die droë Karoo. In die kontras van die vaste rots en bruisende, vallende en kolkende watermassa, vind hy iets van sy eie wisselvallige gemoed. Die wisselvalligheid van die magteloosheid om deur die watermassa oor die afgrond meegesleur te word en die vaste sekerheid van die rots bokant die watermassa; van water as die bron van verlossing van dors waarna hy smag teenoor water wat jou na die dood meesleur en die rus van die verlede se vaste sekerheid soos 'n rots en die onstuimigheid van die druk, nood en ellende waarin hy beangs is deur die geweld van goddeloses wat hom uit sy gemeenskap verdryf het en as vlugteling vereensaam het. Preek beskikbaar op Google by ngkerklewubu.co.za Ds. Petrus

Dinsdag

Ps. 42/43; 1 Korintiërs 10: 1 – 4. Teks 1 Korintiërs 10: 4 b Hulle het gedrink uit 'n geestelike rots wat met hulle saamgegaan het. Die rots was Christus. Tema God maak Homself in Christus ons Rots in ons vertwyfeling. Ons moet die karakter van hierdie innerlike wisselvalligheid in die Psalmiskrywer se getraumatiseerdheid raaksien! Dit gaan nie hier om 'n gelowige wat spartel om op God sy Rots te kom omdat hy in die bruisende watermassa is nie. God maak homself vir hom die Rots en God laat hom stewig op Hom staan bo die watermassa! Dit gaan oor sy eie verwarrende wisselvalligheid waarin hy spartel terwyl hy weet hy staan op God sy rots. Dit gaan nie oor God se sorg wat weg is nie, maar oor God se sorgsaamheid wat in die gemoed van hierdie geïsoleerde, geweldsgetraumatiseerde gelowige vir hom nie meer aanvoelbaar is nie. Sy isolasie is nie maar sommer net sy verbeelding of waanbeelde waarbinne hy worstel nie. Hy is deur die geweld van goddeloses werklik weggeruk uit die gang en samesyn van die gemeenskap en kerk, werklik vereensaam op die Hermongebergte en werklik verontreg en vervreem deur brute

gewelddadigheid. Hierdie werklike effek van werklike geweld het God se sorgsaamheid nie van hom weggeneem nie. Dit is juis sy rots in sy vertwyfeling, maar dit het die aanvoelbaarheid van God se sorg weggeneem. Wat vat die aanvoelbaarheid weg? Dit is angs! Dit is wat hy in die bruisende, vallende watermassa voel: hy word willoos en magteloos heen en weer geslinger binne die geweld van goddeloses. Dit maak dat die gelowige worstel met wat is werklik, dit wat hy in sy angs as werklikheid ervaar of dit wat God ten spyte van sy angs nog steeds doen, ongeag sy angstigheid. Daarom gaan sy innerlike wisselvalligheid oor die teenstydigheid van tegelykertyd angs en veiligheid, gemeenskap met God in sy sorgsame teenwoordigheid en die godverlatenheid in angstigheid. Preek beskikbaar op Google by ngkerklevubu.co.za Ds. Petrus

Woensdag

Ps. 42/43; 1 Korintiërs 10: 1 – 4. Teks 1 Korintiërs 10: 4 b: "Hulle het gedrink uit 'n geestelike rots wat met hulle saamgegaan het. Die rots was Christus." Tema: 'God maak Homself in Christus ons Rots in ons vertwyfeling.'

Hierdie gelowige kan homself nie oorgee aan die vertwyfeling van sy eie angstigheid nie. Dit is omdat God vir hom die lig en waarheid is en bly in al die angsbeelde waarin sy gemoed vasval. 42:3 God wie sy Rots is wat hom in 'n sorgsaamheid vashou is totaal anders as al die bedreigings waarteen hy hom vas staar en as werklikheid aanvoel. God is nie die afwesige God van sy angstigheid nie, net omdat goddeloses hom geweld aangedoen het nie. Hulle kan nie met hul geweld God wie sy Rots is vir hom 'n ver, afsydige en onbetrokke God maak wat hom verstoot het nie. Die onaanvoelbaarheid van God se sorg maak nie God se sorg afwesig nie. Daarom bid hy dat hierdie lig en waarheid oor wie God werklik is (sy rots in sy eie gemoed) sal deurbreek. Die gelowige bid dat God hom sal laat wees wie God vir Hom is en nie wie goddeloses hom wil laat lyk deur hulle geweld nie. 'n Besondere deel van sy worsteling is wáár hy homself uit hierdie vervreemding en isolasie voel. God is sy veiligheid en is sy beskerming, maar die aanvoelbaarheid van hierdie sorg breek deur die angs in die verlange na die GEMEENSKAP van die heiliges. In sy eie gemoed is hy uit sy isolasie en vervreemding wanneer hy terugdink aan hoe hy die Here geloof en oor die Here gejuig het in die tempel in Jerusalem met medegelowiges. Die gemeenskap van die heiliges is nie sy rots nie. GÓD is sy Rots, maar in die gemeenskap van die heiliges word die isolasie en vervreemding van die angs waarin goddeloses hom deur geweld bevange gemaak het, deurbreek. Preek beskikbaar op Google by ngkerklevubu.co.za Ds. Petrus

Donderdag

Ps. 42/43; 1 Korintiërs 10: 1 – 4. Teks 1 Korintiërs 10: 4 b: "Hulle het gedrink uit 'n geestelike rots wat met hulle saamgegaan het. Die rots was Christus." Tema: 'God maak Homself in Christus ons Rots in ons vertwyfeling.'

In 1 Kor. 10:4 wys Paulus dat die Rots van Psalm 42/43 is Jesus Christus. In die Psalms word die eienskappe van 'n hoë veilige rots as beeld gebruik vir die sorgsame en beskermende teenwoordigheid van God. Paulus gebruik hierdie beeld

maar dra dan die eienskappe van God oor op die rots, om die rots as beeld van God se sorg en beskerming nog verder uit te bou. Daarom kan hy dan stel dat Christus is nie die rots in die Hermongebergtes waarheen jy moet vlug vir sorg en veiligheid vir jou vyande soos die Israeliete nie. Christus is die rots wat met jou saamgaan in die geweld wat jou tref en binne die angs van isolasie en vervreemding. Daarom kan ons deur hierdie geweld gaan omdat die Rots saam met ons gaan. Christene moet nie eers uit hulle angs kom voor hulle van God se sorg en beskerming seker kan wees nie. Omdat Hy die Rots is wat saam met ons gaan en met ons teenwoordig is, ten spyte daarvan dat dit nie aanvoelbaar is in ons angs nie, is dit juis sy teenwoordigheid wat maak dat ons nie in ons angs verlore raak nie, maar dit weer kan deurbreek - al bly dit wisselvallig. Paulus verwys hier na die rots wat Moses geslaan het waaruit die water gekom het toe die Israeliete besig was om van dors dood te gaan in die woestyn volgens Exodus 17. Hiermee wys Paulus dat die Here wat vir ons die rots is, is die rots wat vir ons geslaan is. Hy is deur God se woede geslaan in sy lyding. Hy is die rots uit wie God se teenwoordige liefde, genade, goedheid en barmhartigheid vloeï waaruit ons vryelik kan drink. So is Christus ons rots. Hy gaan saam met ons as die Rots uit wie God se liefde en genade vir ons vloeï. Preek beskikbaar op Google by ngkerkleuvubu.co.za Ds. Petrus

Vrydag

Ps. 42/43; 1 Korintiërs 10: 1 – 4. Teks 1 Korintiërs 10: 4 b: "Hulle het gedrink uit 'n geestelike rots wat met hulle saamgegaan het. Die rots was Christus." Tema: 'God maak Homself in Christus ons Rots in ons vertwyfeling.'

Die Rots waarop ek staan is die Rots wat vir my geslaan is en saam met my gaan! Hy is ons sekuriteit in die geweld wat oor ons spoel, golf op golf! Dit beteken dat in hierdie geweld gaan ons op die rots bly, want hierdie Rots gaan saam met ons! Dit is nie 'n rots waar na jy toe moet hardloop nie. Verder, hierdie Rots is nie die een hoog in 'n berg bokant die water waarna jy smag nie. Hierdie is die Rots wat geslaan is sodat daar water, vir hulle wat smag na die water van die lewe, kan drink. Hierdie Rots hou jou nie bokant die water wat onbereikbaar is nie. Dit is die Rots wie die fontein van water is! Hierdie is nie die rots waarheen jy moet vlug om uit die geweld weg te kom nie. Christus is ons Rots in die geweld wat vir ons die fontein van lewe is waaruit ons drink. Want in Christus gaan jy die volgende sekuriteit kry: wie is geslaan? Dit is nie ek nie - ook nie in hierdie geweld wat my tref nie. Dit is die Rots. Dit is Christus. Daarom word die Rots waarop jy staan en wat saam met jou gaan, die Rots waaruit jy drink! God se woede en oordeel het Hóm getref - nie vir my nie. Hierdie geweld en onreg is en kan nooit God wees wat my slaan nie, want Hy is die Rots op wie ek staan wat vir my geslaan was. Hierdie geweld wat my tref kan nooit God se woede en toorn oor my wees nie. Hy is ons Rots. God skep in ons die rus dat God

* nie die God is van ons angsvolle gedagtes en gevoelens nie,

* dat Hy nie die ver en afwesig God is wie ons nie kan aanvoel nie,

maar... dat Hy God is wat met ons gaan wat vir ons geslaan is - ongeag hoe ons dit

kan aanvoel of nie kan aanvoel nie! Preek beskikbaar op Google
by ngkerkevubu.co.za Ds. Petrus